

átvetkőzött evolúció

„értelmetlenül szólnak a harangok és mi is”
(T. Tzara: Hozzávetőleges ember)

fehérbe öltöztetnek
amit úgyis
feketének látsz

ha szólok
csendé foszlik az
mintha direkt módon
fokoznám a semmit

barátom!
előbb-utóbb túladunk mindenen
párnás kezecskéinkkel törve utat
felszívódunk az anyavérbe

üzenet

(Kassák Lajosnak)

hegyek süvegén
az érc lobogása épül
megláncolt

prométeuszi fényben
szembesülök
és elemeimben kötődöm
az elemekkel.

úgyhallottam: széttárt nyercítés
az örökös versben
megéreztem a szamovár ezüstös melegét
miközben egy mérhetetlenig terpeszkedő
lekvároskenyér farát haraptam bőszen.

élükre fordult képek
a pocsolyák földbegyűrt vásznán
kalap meg cigarettavég a szájban
koponyák szürke mágnesében
a rombolás is
valami transzcendens felépülés
és szétrobban minden
ami nem egyensúlyérzet.